

Amos Oz, Rim på liv och död. W&W 2009.

”Man kan inte skriva utan att se sig om, som Lots hustru. Och genom att göra det förvandlar man sig själv och andra till saltstoder”.

I boken Rim på liv och död, kämpar den israeliske författaren Amos Oz en vemodig kamp med skaparens förhållande till det skapade.

Efter den kritikerrosade romanen om Amos Oz egen barndom, En berättelse om kärlek och mörker, tar han sig nu an själv författandets villkor och svårigheter. Detta är en roman fylld av sällsam metaforik. Bokens jag ”författaren” gör en nattlig vandring genom Tel Aviv efter att ha deltagit i en författarafton. Människorna i åhörarskaran blir på ett tvångsmässigt sätt ansikten till berättelser i dennes huvud. Nattvandringen äger rum i ett ingenmansland mellan verklighet och fantasi. ”Du kan väl övertyga mig om att alltsammans inte händer i drömmen” säger den kvinnliga uppläsaren senare i sin lägenhet till författaren. Men det är inte lätt att veta vad som är fantasi och verklighet i denna berättelse.

Och häri ser Amos Oz författarens tragedi; den ständigt påträngande ensamheten som uppstår då omvärldens människor reduceras till roller och gestalter i den egna berättelsen. ”Som att spela Schubert när Schubert själv sitter i salongen och kanske hånskrattar i mörkret”.

Oz skriver om författandets dekonstruktion. Men också om läsarens längtan att nå och förstå sin författare. Som ett kärleksmöte där bådas njutning inte kan bli ömsesidig och samtidigt. Och ändå på slutet ett accepterande Det är så här det är. ”Då och då är det värt att tända ljuset för att klarlägga vad som pågår”.

Ingress:

En liten roman om ett stort ämne. Amos Oz vänder sig nu inåt och analyserar författarskapets villkor i vacker och underfundig berättelse.

Bildtext:

Efter den oerhörda framgången med En berättelse om kärlek och mörker, återkommer den israeliske författaren Amos Oz med en kortfattad men intensiv berättelse om själva skrivandet.